

Tonttu

Viiden vanhana näin kotitonttumme ensimmäistä kertaa. Se vilkutti talomme nurkalta ja hymyili. Ruskea turkki ja kumarainen olemus toivat mieleen suuren, ihmiskasvoisen rotan. Ei lastenkirjoista tuttua hyväntuulista punanuttuapuria. Mustat silmät katsoivat minua. Ahdisti. Juoksin sisälle, mutta kukaan ei uskonut.

Vuosiin emme tavanneet, mutta tiesin sen tarkkailevan minua – sekä perhettäni. Puuttuvia tavaroita, kuollut lemmikkikissa terassilla, yölliset koputukset ja avautuneet ovet. Olin varma, että kotitonttumme oli niiden takana. Se teki ilkeitä asioita suuttuessaan. Minun piti vain olla kiltti ja toivoa. Joskus illalla, nukkumaan mennessäni, suljin silmäni ja yritin olla kuuntelematta.

Teini-iässä, kun jo vietin viikonloppuja yksin, tapasimme jälleen. Ulkorakennuksessa lautapinon takaa kurkisti tuttu hahmo. Parta oli takkuinen, ja tonttu oli muuttunut ilkeämmäksi. Käski tekemään asioita. Kieltäydyin, mutta suuttuessaan se väläytteli pitkiä, keltaiseksi värjäytyneitä, kulmahampaitaan ja kiroili. Halusin olla mieliksi.

Kun poliisi löysi sinä syksynä lähimetsiköstä sen matalan metsähaudan, arvelin tontun olleen taas asialla. Eteisessä seisonut ylikonstaapeli ei minua uskonut.

26.09.2017 Mika Keränen